

старъ топъ. Но и той не уплашилъ възстанниците. На 5 май пристигналъ чакъ отъ Шуменъ Фазлж паша съ нова войска и артилерия.

Пашата пратилъ писмо до възстанниците да се предадатъ. Тѣ му отговорили, че сж дали клетва да измратъ до единъ за отечеството си или да го освободятъ. Ако тѣ сега не успѣятъ да го освободятъ, следъ тѣхъ ще дойдатъ други борци — тѣ ще го освободятъ.

Тогава Фазлж паша заповѣдалъ да бомбардиратъ манастира. Закипяла нова неравна борба. Топовнитѣ гърмежи разтърсвали ужасно планинскитѣ усои. Ехото се чувало чакъ до Търново. „Биятъ Дрѣновския манастиръ“, — шепнѣли уплашено българитѣ и сърдцата имъ се свивали отъ болка и отъ безнадежностъ.

А борцитѣ въ манастира бодро отблъсвали нападенията на врага. Но топоветѣ почнали да разрушаватъ частъ отъ сградата, да събарятъ кубетата на църквата. Манастирътъ пламналъ. Юнацитѣ, въпрѣки това, продължили борбата, като се мѣстали отъ стая въ стая, отъ етажъ на етажъ. Самоотвержена и героична борба!

Повече е било невъзможно да се стои въ манастира. Войводата Пармаковъ дава заповѣдъ възстанниците да атакуватъ турцитѣ, да пробиятъ веригата и да излѣзатъ на всѣка цена отъ този огненъ кръгъ.

На 8 май силни дъждове обливали земата. По Балкана валѣлъ снѣгъ. Нощта била тъмна, виелици и хали вѣвели бѣсно — било сжщински адъ. Възстанниците се понесли въ атака. Първитѣ турски редове били разкжсани. Наближили вторитѣ. И тѣ се разколебали. Току-що юнацитѣ да се измъкнатъ и презъ тѣхъ, изпрѣчила се каменната ограда на манастирското лозе. Храбриятъ Пармаковъ преодолѣлъ всички спънки. Съ гола сабя въ ржка той командувалъ: „Ура! — Напредъ!“ и се понесълъ къмъ турскитѣ редове подъ градъ отъ куршуми. Но тукъ билъ ударенъ отъ вражески куршумъ и се сгромолясалъ въ една падина до оградата. Въ тази падина намѣрили смъртта си и други юнаци. Нѣкои отъ борцитѣ съ лѣвски скокове сполучили да се измъкнатъ нагоре и да избѣгатъ.